

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 74/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2022 roku w sprawie III Ko 487/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Pełnomocnik wnioskodawcy W. G., zaskarżyła wyrok w części oddalającej ponad kwotę 36 667 zł żądanie wnioskodawcy z tytułu zadośćuczynienia oraz w części oddalającej ponad kwotę 13 616 zł żądanie z tytułu odszkodowania zarzucając mu:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

1. błąd w ustaleniach faktycznych wpływający na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że ze zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego nie wynika, aby F. G. odbywał karę pozbawienia wolności po dniu wydania wyroku, tj. po 30 marca 1955 roku aż do grudnia 1955 r., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. dokumentu „Wniosek o rewizję nadzwyczajną” z dnia 22 listopada 1956 r. obrońcy oskarżonego F. G. adwokata W. P., stanowiącego załącznik do wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie z dnia 16 lipca 2021 r., znajdującego się na karcie nr 12 akt przedmiotowej sprawy III Ko 487/21, wynika, że F. G. – odcierpiał w całości wyrok wydany przez Sąd Powiatowy w Ł. z dnia 30 marca 1955 r.;

2. obrazę przepisu art. 7 k.p.k.

polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności naruszenia zasad logicznego wnioskowania i zasad wynikających z doświadczenia życiowego, poprzez nieuzasadnione nieuwzględnienie przy ustalaniu stanu faktycznego zeznań wnioskodawcy o odbyciu przez jego ojca F. G. całej kary jednego roku więzienia i opuszczeniu zakładu karnego dopiero 10 grudnia 1955 r., podczas gdy okoliczność ta została potwierdzona dowodem z dokumentu w postaci „Wniosku o rewizję nadzwyczajną” z dnia 22 listopada 1956 r. znajdującym się na karcie 12 akt przedmiotowej sprawy a ponadto wiedza świadka w tym zakresie pochodzi bezpośrednio z relacji samego represjonowanego - co doprowadziło do błędnego ustalenia,

że F. G. był pozbawiony wolności jedynie w okresie od 10 grudnia 1954 r. do 30 marca 1955 r.;

3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2099) - zwana dalej: "ustawa lutowa" – w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez F. G. w związku z wykonaniem wyroku Sądu Powiatowego w Ł. z dnia 30 marca 1955 r., sygn. akt Kp 90/55, jest kwota 10.000 zł za miesiąc pozbawienia wolności;

4. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń

wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego poprzez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie przy szacowaniu zadośćuczynienia aspektu działalności F. G. na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego;

5. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, które miały wpływ na wymiar krzywdy a w konsekwencji zasądzenie niewspółmiernie niskiej - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez F. G. - kwoty zadośćuczynienia, gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny pozbawienia wolności, okoliczności aresztowania i uwięzienia, obiektywnie długi okres izolacji, warunki przebywania w

	<p>zakładzie karnym, represje, tortury, skala maltretowania i jej skutki dla zdrowia, jakich doświadczył F. G. w trakcie uwięzienia, wpływ izolacji na dalsze życie represjonowanego, poczucie rażącej niesprawiedliwości - przemawiają za zasądzeniem dalszej kwoty zadośćuczynienia.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy zasługiwała częściowo na uwzględnienie, a mianowicie w zakresie, w jakim wyrok Sądu pierwszej instancji został zmieniony.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż uzupełnione postępowanie dowodowe o dokumenty dołączone do apelacji potwierdziło racje skarżącej, iż Sąd Okręgowy nietrafnie ustalił okres represji F. G.. Treść pisma</p>				

„Kontrwywiadowcza
analiza powiatu
Ł. po zagadnieniu
rewizjonistycznym”
z dnia 19
października 1955 r.,
a w szczególności
zapis na stronie 2 „G.
F. za informowanie
b. właścicieli i
rozpowszechnianie
propagandy
rewizjonistycznej
przebywa w
więzieniu”, jak
również treść zapisu
w związkowej
legitymacji
członkowskiej
dotycząca 1955 r.
„Nie pracował”,
w połączeniu z
pominiętym przez
Sąd Okręgowy
zapisem Wniosku o
rewizję
nadzwyczajną
„Wyrok wydany dnia
30 marca 1955 r.
osk-y odcierpiał w
całości” dowodzą, iż
F. G. był pozbawiony
wolności odbywając
także orzeczoną
wobec niego karę
przez rok, a nie
przez 3 miesiące i 20
dni, jak to dowolnie
przyjął Sąd pierwszej
instancji. Za taką
oceną przemawiają
jeszcze zeznania
wnioskodawcy,
które w tym
zakresie znalazły
potwierdzenie w
dokumentach.
Reguły art. 7
k.p.k., a zwłaszcza
doświadczenie

życiowe i zawodowe sądu przemawia również za taką interpretacją tej okoliczności, jaką przedstawia skarżąca, gdyż Sąd Apelacyjny nie spotkał się jeszcze ze sprawą, w której – tak jak przyjął to Sąd pierwszej instancji - skazani zostaliby zwolnieni po wyroku, gdy orzeczono wobec nich bezwzględne kary pozbawienia wolności. Ponadto, skoro represjonowany miał ciężko pracować i nabawić się z tego powodu wielu schorzeń, to przecież było to możliwe tylko w trakcie odbywania kary, a nie tymczasowego aresztowania.

Nie sposób wymagać do udowodnienia odbycia całości kary dokumentów sądowych czy więziennych to wykazujących, jak tego oczekuje sąd, wszak nie obowiązuje w procesie karnym zasada formalizmu, a swobodnej oceny dowodów.

Rzeczywiście wnioskodawca nie był świadkiem zatrzymania i

więzienia ojca, ale z rozmów z nim i od innych osób (matki, znajomej) wiedział, że ojciec odbył całą karę, zatem odrzucenie przez Sąd Okręgowy jego zeznań w tej kwestii należy uznać za bezpodstawne. Dodać trzeba, iż nie ma informacji i nie zachowały się żadne dokumenty wskazujące na wcześniejsze opuszczenie jednostki penitencjarnej niż po odbyciu kary, co też przemawia uwzględnieniem stanowiska skarżącej w tym zakresie.

Konsekwencją zmiany ustaleń faktycznych było zasądzenie wyższych sum odszkodowania i zadośćuczynienia. Z tym, że na wysokość odszkodowania miało jeszcze wpływ rozszerzenie żądania wynikające ze wzrostu średniego miesięcznego wynagrodzenia na dzień wyrokowania przez Sąd Apelacyjny, w porównaniu do takiej średniej zastosowanej przez Sąd Okręgowy do wyliczenia

odszkodowania. Z uwagi na wniesienie środka zaskarżenia na korzyść wnioskodawcy Sąd odwoławczy przy ustalaniu odszkodowania za cały okres pozbawienia wolności obliczył go według zasad przyjętych przez Sąd pierwszej instancji dla średniego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego przez ZUS dla pierwszego kwartału 2022 roku wynoszącego 6235,22 zł i podwyższył go do kwoty 55 193,47 zł.

Jeżeli chodzi o wysokość zadośćuczynienia to i co do tego roszczenia należało uwzględnić cały, roczny okres represji oraz niedostrzeżone przez Sąd pierwszej instancji okoliczności, które powinny mieć wpływ na jego miarkowanie.

Jeżeli chodzi o sposób jego ustalania, to w orzecznictwie uznaje się, że: "wysokość zadośćuczynienia wyznaczają dwie granice. Z jednej strony, musi ono przedstawiać

wartość ekonomicznie odczuwalną (i na pewno przyznane 150 000 zł taką wartość ma), z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej, i wszystkie te cechy zasądzona kwota posiada. Zasada umiarkowanego (a przy tym, jak się należy domyślać, wyważonego i sprawiedliwego) rozmiaru zadośćuczynienia (...) łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nie nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia" (wyr. SA w Katowicach z 7.2.2008 r., II AKA 22/08, KZS 2008, Nr 7–8, poz. 105). Zadośćuczynienie nie może mieć charakteru symbolicznego (150 000 zł na pewno nie ma wartości jedynie symbolicznej), ale powinno uwzględniać "indywidualne cechy człowieka, którego

niesłusznie wolności
(...)
pozbawiono" (zob.
pod. wyr. SA
w Katowicach z
24.4.2007 r., II AKa
61/07, KZS 2007, Nr
7-8, poz. 129) – i
to też uwzględnia.
Zadośćuczynienie
krzywdzie polega na
przyznaniu
odpowiedniej sumy
pieniężnej. Powinna
ona mieć "charakter
kompensacyjny, a
więc musi
przedstawiać
odczuwalną wartość
ekonomiczną,
niebędącą jednak
wartością
nadmierną w
stosunku do
doznanej
krzywdy" (por. m.in.
post. SN z 12.8.2008
r., V KK 45/08,
OSNwSK 2008, Nr
1, poz. 1638; wyr.
SN z 2.2.2007 r.,
IV KK 444/06,
Prok. i Pr. – wkł.
2007, Nr 10, poz.
18). Niewątpliwie
zasądzona kwota ma
charakter
kompensacyjny -
wyrównawczy.
Indywidualny
charakter
zadośćuczynienia
przesądza o tym, że:
"ostateczne
ustalenia, jaka
konkretna kwota jest
"odpowiednia", z
istoty swej należy
do sfery swobodnego
uznania

sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne. Opierać się powinno tak na całokształcie okoliczności sprawy, jak i na czytelnych kryteriach wskazanych w treści uzasadnienia" (wyr. SA w Lublinie z 5.5.2008 r., II AKa 83/08, KZS 2008, Nr 12, poz. 68).

Jak wielokrotnie przyjmował to SA w Szczecinie np. w sprawach II AKa 10/20, II AKa 64/20 obliczenia wysokości zadośćuczynienia odwołujące się w pierwszej kolejności do miesięcznego wynagrodzenia i wyliczanie ewentualnego zadośćuczynienia za miesięczne pozbawienie wolności nie przekonują, jako że krzywdy trwającej określony czas, dłuższy bądź krótszy, ze względu na jej niewymierny i indywidualny charakter, nie sposób przeliczać według tych reguł. Jak zauważył to również SA w Katowicach w wyroku z 10.09.2009 r. II AKa 240/09 LEX nr 1271853 przy internowaniu:

„Przyznanej sumy zadośćuczynienia za internowanie wyłącznie poprzez ustalanie stawki za każdy dzień czy też miesiąc izolacji nie jest właściwe. Gdy izolacja była wynikiem wykonania decyzji o internowaniu, przyjęcie takiego przelicznika nie znajduje żadnego uzasadnienia i musi być zakwestionowane”.
Odwoływanie się zatem do średnich określających poziom wynagrodzenia może mieć tylko bardzo orientacyjny charakter wskazujący na poziom życia społeczeństwa. Jak zauważa się to w piśmiennictwie (zob. np. Komentarz do art. 552 KPK red. Skorupka 2021, wyd. 5/Jasiński Legalis), odwoływanie się do średniego wynagrodzenia z chwili orzekania stanowi kryterium pomocnicze przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, które, zdaniem Sądu Apelacyjnego, ilustruje poziom, stopę życiową społeczeństwa, którą należy uwzględnić

przy miarkowaniu sumy zadośćuczynienia.

Odnosnie jeszcze sposobów ustalania zadośćuczynienia to tak w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie podkreśla się, iż nie jest zasadne przyjmowanie jakichś ścisłych kryteriów np. kwot stanowiących zadośćuczynienie za jeden miesiąc, dzień izolacji, służących jako sposób ustalania zadośćuczynienia za cały okres pozbawienia wolności, albowiem zadośćuczynienie powinno być ustalane za cały ten okres, a nie jako iloczyn liczby miesięcy i kwoty zadośćuczynienia, przypadającego za jeden miesiąc czy dzień. Nie jest bowiem odpowiednie przeliczanie sumy zadośćuczynienia poprzez ustalenie stawki miesięcznej (zob. np. wyr. SA w Łodzi z 21.2.2008 r., II AKa 13/08, Prok. i Pr. - wkł. 2009, Nr 5, poz. 48); bądź ustalenie zadośćuczynienia poprzez stosowanie określonych przeliczników

wynikających z kodeksu karnego, w tym także relatywizujących wielkość zadośćuczynienia do stawek grzywny odpowiadających jednemu dniowi pozbawienia wolności w rozumieniu przepisu art. 63 § 1 kk (zob. np. wyr. SA w Katowicach z 10.3.2005 r., II AKA 55/05, KZS 2005, Nr 7-8, poz. 144). Przyjąć należy, że "nawet krótkotrwałe bezprawne pozbawienie wolności człowieka wyrządza mu znaczną krzywdę. To, że z oczywistych względów różnorodne dolegliwości związane z pozbawieniem człowieka wolności zazwyczaj rosną wraz z wydłużaniem się jego czasu (ze względu na skutki osobiste, rodzinne, społeczne), nie może przesłaniać okoliczności, że – zwłaszcza w przypadku osób, które spotykają się z taką sytuacją po raz pierwszy – największy stres i naturalny lęk, czasem szok wywołują pierwsze godziny i dni

więziennej izolacji,
co winno znaleźć
stosowne
odzwierciedlenie w
wysokości
zasądzonego
zadośćuczynienia (wyr.
SA w Katowicach
z 16.11.2006 r., II
AKa 359/06, KZS
2007, Nr 5, poz. 92).
Tych przesłanek nie
uwzględnia
matematyczny
sposób ustalania
wysokości
zadośćuczynienia.

Sumy

zadośćuczynienia w
wysokości 150 000 zł
stanowiącej zarazem
wielokrotność kwoty
prawie podwójnego
miesięcznego
wynagrodzenie za
wszystkie
niekorzystne
doznania
pokrzywdzonego, w
jego ówczesnym
położeniu,
przyznanej po tak
wielu latach jego
synowi, nie sposób
uznać za
symbolicznej i nie
rekompensującej
krzywdy oraz
niespełniającej
pozostałych
wymogów
określonych przez
orzecznictwo.

Podkreślić należy
jeszcze raz, iż
ustalenie, jaka kwota
w konkretnych
okolicznościach jest
"odpowiednia",

należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (post. SN z 27.7.2005 r., II KK 54/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1423; zob. także post. SN z 5.5.2005 r., V KK 413/04, OSNwSK 2005, poz. 928; wyr. SN z 26.8.2004 r., WA 18/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1487; post. SN z 19.10.2010 r., II KK 196/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1973; wyr. SA we Wrocławiu z 15.2.2012 r., II AKa 8/12, Legalis). Pamiętać jednak należy, że ustalanie wysokości zadośćuczynienia ma charakter indywidualny, co oznacza, że sąd nie może stosować jakichś ogólnych wskaźników, matematycznych przeliczników, ale winien uwzględnić całokształt okoliczności konkretnej sprawy (wyr. SA w Lublinie z 2.2.2012 r., II AKa 268/11, KZS 2012, Nr 9, poz. 74). Zarzut nieodpowiedniego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdyby zaskarżone

orzeczenie w sposób oczywisty naruszyło zasadę ustalania wysokości tego zadośćuczynienia. O rażącym naruszeniu tych zasad mogłoby świadczyć przyznanie zadośćuczynienia "symbolicznego" bądź też kwoty wygórowanej, prowadzącej do niestosownego wzbogacenia (zob. wyr. SA w Krakowie z 9.4.2008 r., II AKA 46/08, KZS 2008, Nr 6, poz. 48; wyr. SA w Warszawie z 20.2.2013 r., II AKA 32/13, Legalis. W orzecznictwie wskazuje się, że "do elementów, które należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, należy także przeciętna stopa życiowa społeczeństwa. Odwołanie się do owej przeciętnej stopy życiowej pozwala bowiem w pewien sposób obiektywizować przyznane zadośćuczynienie za krzywdy, które z natury rzeczy u poszczególnych pokrzywdzonych ma subiektywny wymiar. "Kwotę zadośćuczynienia należy oznaczać z

umiarem, stosownie do realiów społecznych, jak zamożność mieszkańców, wartość pieniądza itp., by nie pozostało poczucie krzywdy niesłusznie tymczasowo aresztowanego, ale by orzeczenie nie było sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych" (wyr. SA w Katowicach z 3.11.2017 r., II AKA 342/17, Legalis).

Mając powyższe na uwadze przyznać należało częściowo przyznać rację skarżącej, że nie wszystkie okoliczności istotne dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia Sąd pierwszej instancji uwzględnił. Porównanie tych wskazanych w apelacji z tymi uwzględnionymi przez Sąd Okręgowy, a wyartykułowanymi w uzasadnieniu, a mianowicie trudne warunki bytowe i sanitarne, jakie panowały w zakładzie karnym, fakt, że F. G. był w toku aresztowania zmuszany do ciężkiej pracy i maltretowany

wskazuje na to, iż w zainteresowani Sądu Okręgowego nie pozostawały: przyczyny pozbawienia wolności, wszystkie okoliczności aresztowania i uwięzienia, bo tylko 3 miesiące i 20 dni, obiektywnie długi okres izolacji, skala maltretowania i jej skutki dla zdrowia, jakich doświadczył F. G. w trakcie uwięzienia, wpływ izolacji na dalsze życie represjonowanego, poczucie rażącej niesprawiedliwości. Uwzględnienie ich wszystkich, a także argumentacji za tym przemawiającej, zawartej w uzasadnieniu apelacji, chociaż nie w całości, a także wypracowanych w orzecznictwie reguł ustalania zadośćuczynienia, przemawiało za podwyższeniem go do kwoty 150 000 zł.

Oдноśnie argumentacji przywołanej w uzasadnieniu przez apelującą, to zgodzić się należy z motywacją dotyczącą docenienia wysiłku patriotycznego i wkładu

represjonowanego w
walkę o niepodległy
byt państwa
polskiego i potrzebą
wyższego
wynagrodzenia
szkód i krzywd
osób niesłusznie
pozbawionych
wolności z tych
powodów niż w
wyniku pomyłki
sądowej. Zresztą
stanowisko
skarżącej
odwołujące się do
prejudycatów
Trybunału
Konstytucyjnego
(wyrok TK z
1.03.2011r. P-21/09)
i Sądu Najwyższego
(wyrok z 4.11.2015
II KK 178/15), Sąd
Apelacyjny podziela.

Nie do
zakwestionowania
jest twierdzenie
autorki apelacji,
że Sąd pierwszej
instancji nie wziął
pod uwagę
niekorzystnych
następstw represji
dla zdrowia
fizycznego i
psychicznego
szczegółowo
opisanych w
apelacji, a wcześniej
podanych przez
wnioskodawcę,
któremu zresztą
w tym zakresie
Sąd Okręgowy dał
w pełni wiarę.
Zatem należało je
uwzględnić i ustalić
kwotę

zadośćuczynienia na
150 000 zł.

Żądanej sumy ponad
1 mln zł nie sposób
zaakceptować z
powodów
wskazanych wyżej.
Zadośćuczynienie
powinno być
umiarkowane, a nie
wygórowane, nie
może prowadzić
do niestosownego
wzbogacenia,
nadmiernych
korzyści, ma
uwzględniać także
przeciętną stopę
życiową
społeczeństwa.

Wnioskowana kwota
takie cechy
niewspółmierności
oraz
niedostosowania do
stopnia
pokrzywdzenia
posiada, natomiast
ta wskazana w
wyroku Sądu
Apelacyjnego
odpowiada
wszystkim
przesłankom
wypracowanym
przez orzecznictwo i
piśmiennictwo.

Skarżąca szeroko
odwołuje się do kwot
zadośćuczynień
zasądzanych, jak
twierdzi, w innych
podobnych
sprawach starając
się wykazać, że
przyznana
wnioskodawcy suma
jest rażąco niska.

Podkreślając w tym miejscu jeszcze raz niewymierny i indywidualny charakter krzywdy trwającej określony czas, dłuższy bądź krótszy oraz każdorazowo odmienne następstwa niesłusznego pozbawienia wolności osób represjonowanych nie sposób wiążąc odwoływać się do innych spraw i dostosowywać wysokość zadośćuczynienia w niniejszej do przyznanego w innych przypadkach. Takim orientacyjnym punktem odniesienia powinno być i w orzecznictwie sądów okręgowych i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie jest przeciętna stopa życiowa czy poziom życia, czego ilustracją jest w szczególności średnie miesięczne wynagrodzenie, pozwalające w pewien sposób obiektywizować przyznane zadośćuczynienie, które z natury rzeczy ma subiektywny wymiar, wyrażający się także poprzez formułowane nierzadko bardzo

wygórowane
żądania, których nie
sposób w pełni
akceptować.

Odwoływanie się
natomiast do
zasądzanych
zadośćuczynień w
innych sprawach
może mieć jedynie
charakter
orientacyjny, czy
zasądzone
świadczenie nie
różni się
diametralnie od
przyznawanych w
innych sprawach, a
mianowicie nie jest
symboliczne, albo
bardzo wygórowane.
Jak słusznie bowiem
zwrócił na to uwagę
SA w Warszawie
w wyroku z
9.10.2017 r., II
AKa 309/17 Legalis
– „Indywidualny
charakter
zadośćuczynienia
przesądza o tym, że
ostateczne ustalenie,
jaka konkretnie
kwota jest
„odpowiednia”, z
istoty swej należy
do sfery swobodnego
uznania
sędziowskiego. Przy
czym oczywistym
jest, że każda sprawa
o zadośćuczynienie
krzywdy jest
indywidualna,
specyficzna, a co
za tym idzie
porównywanie ww.
kryteriów do stanów
faktycznych z innych

<p>spraw nie jest właściwe, chociażby z tego powodu, że każdy człowiek inaczej reaguje na krzywdę.”</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Skarżąca wniosła o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy W. G. dalszej kwoty:</p> <p>- 1 058 333 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz</p> <p>- 30 945 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,</p> <p>2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.</p> <p>Ponadto wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dowodu z
dokumentów:

- pisma z dnia 19
października 1955 r.
„Kontrwywiadowcza
analiza powiatu
Ł. po zagadnieniu
rewizjonistycznym”
pozyskanego z
zasobów
archiwalnych
Instytutu Pamięci
Narodowej z akt
o sygn.. IPN
Sz 009/1040/3 na
okoliczność
przebywania F. G.
w więzieniu w
dacie sporządzania
przedmiotowego
pisma, a tym samym
na okoliczność
odbycia przez
represjonowanego
ojca wnioskodawcy
kary więzienia w
pełnym wymiarze 1
roku,

- uwierzytelnionej
kopii Związkowej
Legitymacji
Członkowskiej
Związku
Zawodowego
(...).R.L. F. G. na
okoliczność
nieopłacania
składek
członkowskich do
w/w związku,
niewykonywania
pracy przez F.
G. w okresie od
marca 1955 r. do
grudnia 1955 r.,
a tym samym na
okoliczność
pozbawienia

wolności F. G. w w/w okresie.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek dowodowy podlegał uwzględnieniu w całości. Odszkodowanie i zadośćuczynienie podwyższeniu do kwot wskazanych w sentencji z powodów wskazanych wyżej. Koszty zastępstwa procesowego, jako należne, zostały przyznane wnioskodawcy na mocy wskazanych niżej przepisów.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie stwierdzono.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie wystąpiły.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
W części dotyczącej oddalenia wniosku ponad kwoty zasądzone przez Sąd Apelacyjny.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Żądania skarżącej ponad kwoty zasądzone przez Sąd Apelacyjny były zdecydowanie wygórowane, dlatego we wskazanym zakresie zaskarżony wyrok w części oddalającej należało utrzymać w mocy.		
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Oszkodowanie i zadośćuczynienie.		
Zwięźle o powodach zmiany		

Wskazane przy omawianiu zarzutów skarżącej.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie zaistniała.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

Nie wystąpiły.			
5.3.1.4.1.	Nie wystąpiła.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie zaistniały.			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie było potrzeby ich wydawania.			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie było.		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III, IV	Zgodnie z treścią art. 13 ustawy lutowej koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Natomiast o zwrocie		

	<p>kosztów pełnomocnika wnioskodawcy orzeczono stosownie do brzmienia art. 8 ust. 3 tego aktu prawnego w związku z art. 554 § 4 k.p.k. oraz § 11 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).</p>	
7. PODPIS		
SSA Robert Mąka SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	odszkodowanie i zadośćuczynienie w części nieuwzględnionej	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana